

potpunosti slaže sa Hajdegerovom analizom predstrukture razumevanja, koju Gadamer označava kao “razumevanje onoga što je tu”.

Razumevanje onoga što je tu pak ne znači nikakvu datost, već naprotiv da je svaka interpretacija vođena anticipacijama. Ne postoji čisto percipiranje, čisto zahvatanje objekata ili čista objektivnost, koja nam dozvoljava da odvojimo objekte znanja od akta interpretacije. Svest nikada nije “prazna”, nikada se ne počinje od nule, ili nekakve nulte tačke - anticipacije koje određuju naše razumevanje određene su samim iskustvom koje je uvek situaciono. Gadamer, sledeći Hajdegerov pojam smisla, prethodnom dodaje da, iako je smisao interpretacije teksta neupitno razumevanje autora “u njegovom smislu”, izraz “u njegovom smislu” ne treba misliti kao onaj koji se odnosi na autorove namere kao subjektivne akte smisla, značenja, već na samu stvar.

Kako ne postoji potpuno proziran tekst, ili potpuno iscrpiv interes u objašnjenju i razumevanju tekstova, to potpuno pomera perspektive teorije tumačenja. Gadamer drži da je od suštinskog značaja uvid moderne hermeneutike u prirodu iskaza kao odgovora na određeno pitanje, što razumevanje istog vodi ka naporu dolaženja do pitanja na koje iskaz predstavlja odgovor. Do tog “prethodećeg pitanja” može se doći samo prateći njegov pravac na temelju daljih smisaonih veza koje pitanje gradi i koje su postavljene u iskazu, ali ne i praćenjem eventualnih pozadinskih motivacija u smislu psihoanalize.

Razliku između onoga što on naziva “tradicionalna hermeneutika” i vlastite filozofske hermeneutike Gadamer vidi pre svega u dva ključna momenta. Prvi, za razliku od tradicionalne hermeneutike, filozofska hermeneutika je mnogo više zainteresovana za pitanje nego za odgovor – “ona iskaze tumači kao odgovore na pitanja koja treba razumeti.” Drugi momenat koji je nerazdvojan od prvog ali